

TUNCA

BEDBAHTLIKLAR VE YENİ HAZLAR MISFORTUNES AND NEW JOYS

11.11 | 11.12.2021

KÜRATÖR | CURATOR **SERRA YENTÜRK**

DESTEKLERİYLE | WITH THE SUPPORT OF

GALERIST

Her şeyin geçmişte bir hikayeye dayandığı şu hayat,
Sandığınız gibi hiç değil, aslında pek sıradan bir fiiliyat.¹

Life is not at all what you might think it to be
A simple tale where each thing has its history.¹

TUNCA'nın 11 Kasım'da Galerist'te açılan "Bedbahtlıklar ve Yeni Hazlar" başlıklı ikinci kişisel sergisi, iki buçuk yıla yayılan bir araştırma ve diyalog sürecinin ürünü. Serra Yentürk küratörlüğünde hazırlanan sergi, sanatçının sahaf veya mezatlardan topladığı efemeralar üzerinden tarihi mekân, olay ve kişilerin izini süren pratiğine yeni bir sayfa ekliyor. Yıllar önce düzenlenen bir mezatta sanatçının karşısına çıkan ve 1880'li yıllardan itibaren Berlin'de hatıra kartpostalları üreten Georg Gerlach'ın stüdyosunda çekildiği anlaşılan, fakat İstanbul'a nasıl ulaştığı bilinmeyen 6 fotoğrafta görülen boksör figürü, serginin çıkış noktasını oluşturuyor.

Fotoğraflarda Sabri Mahir adıyla yer alan bu figür, hakkında çıkan sayılı ve çoğu kez spekülasyonlu bilgi nedeniyle enigmatik bir karakter çiziyor. Doğum yeri ve yılı kaynaklara göre değişiklik gösteren, 1890 yılında Diyarbakır İstinaf Mahkemesi Reisi'nin oğlu olarak bu kentte doğduğu düşünülen Mahir'in 1900 civarında Mektebi Sultani'ye (Galatasaray Lisesi) yatılı öğrenci olarak geldiği biliniyor. Mahir'in, devre arkadaşı olan Ali Sami (Yen) önderliğinde 1905 yılında kurulan ve ancak 1912'de Cemiyetler Kanunu'nun çıkarılmasından sonra resmi bir kulüp kimliği kazanan okul takımıyla, neredeyse tamamen gayrimüslim takımlardan oluşan Konstantinopolis Futbol Ligi'nde maçlara katıldığı da fotoğraflarla tespit edilebiliyor. Fakat Tefvik Fikret'in 1910'da okul müdürlüğünden ayrılmasının hemen öncesinde, muhtemelen Elpis takımıyla yapılan bir maçta karıştığı kavga² nedeniyle hakkında yakalama kararı çıktığı ve lise hocalarının yardımıyla Galata rıhtımından kalkan bir gemiyle Fransa'ya kaçtığı rivayet edilen, belki de bu nedenle kulübün 1912'deki kurucu üyeleri arasında görülemeyen Mahir'in öyküsü bu tarihlerden itibaren nesnel gerçekliğini yitirmeye başlıyor. Paris'te hayatını profesyonel olarak boksla kazanmaya başladığı, İspanya'da maçlara çıkarıldığı, ardından İngiltere'ye geçtiği, hatta Oxford Üniversitesi'nde jimnastik öğretmenliği yaptığı, ajan olduğu şüphesiyle tutuklanarak Almanya'ya gönderildiği ve burada Alman asıllı dünya boks şampiyonu Max Schmelling'i yetiştirdiği gibi türlü bilgi, ana karakteri Mahir olan bir tür mitoloji doğuruyor.

Bu sorunlu tarihçenin devamında, Berlin'de kariyerine boksör olarak devam ettiği, yıllar içinde "Der Schreckliche Türke" ve "Der Gegen Vier Männer Kämpft"³ lakaplarıyla tanınmaya başladığı anlaşılan Mahir'in Kurfürstendamm Caddesi üzerinde *Studio für Boxen und Leibesziehung*⁴ adlı bir salon açtığı biliniyor.⁵ Bertolt Brecht, Egon Erwin Kisch, Vladimir Nabokov gibi isimleri ağırladığından bahsedilen, bu anlamda edebiyat tartışmalarının gerçekleştiği bir "salon" niteliği kazanan bu stüdyoda, Mahir'in Weimar Cumhuriyeti'nde modern kadın figürünü ve queer kimliği temsil

TUNCA's second solo exhibition at Galerist, opening on November 11, titled 'Misfortunes and New Joys', is the culmination of research and dialogue that spans over two years. Curated by Serra Yentürk, the exhibition adds further insight into the artist's practice where he pursues the traces of historical figures, places and incidents through the ephemera he collects from second hand booksellers or auctions. The exhibition originated out of six photographs of a boxer figure the artist has come across several years ago at an auction, which were later established to have been taken in the studio of Georg Gerlach who published souvenir postcards from 1880s onwards in Berlin, although it remains unclear how these photographs have ended up in Istanbul.

The figure appearing in the photographs under the name of Sabri Mahir is quite enigmatic due to the limited and mostly speculative information that exists about him. Although his exact time and place of birth vary according to sources, it is assumed that Mahir was born in 1890 as the son of the Chairman of the Diyarbakır Court of Appeals, and later attended boarding school at Mekteb-i Sultani (Galatasaray High School) around the year of 1900. He was a part of the football team at the high school founded by his classmate Ali Sami (Yen) in 1905, which went on to become an official team following the Law on Associations in 1912, and photographs attest that he even competed in the Constantinopolis Football League, the majority of which consisted of non-Muslim teams back then. However, right before Tefvik Fikret resigned as principal in 1910, Mahir got involved in a fight² following a game, most likely against the Elpis team, which led to his warrant for arrest. It is speculated that following the incident, he took a ferry from the port of Galata with the help of his teachers and fled to France, which is likely the reason why he did not end up amongst the founding members of the football club in 1912; and it is around this time that Mahir's story begins to lose its basis on objective reality. Highly speculative information asserting that Mahir began boxing professionally upon arriving in Paris, that he was invited to matches in Spain, later relocating to England to teach gymnastics at Oxford University where he got arrested for suspicions of being a spy, and was then deported to Germany, where he trained the world boxing champion Max Schmelling and so forth, soon begins to manifest into a myth, with Mahir as its protagonist.

Following this problematic history, it was understood that Mahir continued his career as a boxer in Berlin indeed, later earning the nickname 'Der Schreckliche Türke' and 'Der Gegen Vier Männer Kämpft'³ and opening his own studio⁴ on Kurfürstendamm Avenue called 'Studio für Boxen und Leibesziehung'.⁵ Rumored to have hosted names as Bertolt Brecht, Egon Erwin Kisch and Vladimir Nabokov, and become home to

1 Özgün başlığı "Des Paroles" olan ve Türkçe'ye "Palavralar" başlığıyla çevrilen şiir, *Maintenant* mecmuasının Temmuz 1913'te çıkan ikinci sayısında Edouard Archinard adıyla yayınlanmış olsa da Cravan'a ait olduğu düşünülmektedir. *Palavralar*, Cravan, A. *Havada Dumandım* (çev. Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, s. 65
2 Yıldız, M.C. (2015). *Strengthening Male Bodies and Building Robust Communities: Physical Culture in the Late Ottoman Empire* [Doctoral dissertation, University of California Los Angeles] <https://escholarship.org/uc/item/4mw253hf>
3 "Korkunç Türk", "Dört Kişiyi Karşı Dövüşen"
4 Boks ve Beden Eğitimi Stüdyosu
5 Berlin Tenis Kulübü Borussia'nın 1925'te kurulan Boks Departmanı'nda ilk koçluk eden kişinin, Birinci Dünya Savaşı döneminde Almanya'ya vardığı, burada futboldan boksa geçiş yaptığı ve Kurfürstendamm üzerinde bir stüdyosu olduğu bilinen Sabri Mahir olduğu belirtilmektedir. Bakınız: <https://www.tebe.de/geschichten/boxen/>

1 Originally titled as "Des Paroles" and translated into English with the title "Some Words", this poem had appeared in the second issue of the *Maintenant* in July 1913, under the name of Edouard Archinard although it's thought to belong to Cravan himself. English translation by Paul Edson.
2 Yıldız, M.C. (2015). *Strengthening Male Bodies and Building Robust Communities: Physical Culture in the Late Ottoman Empire* [Doctoral dissertation, University of California Los Angeles] <https://escholarship.org/uc/item/4mw253hf>
3 "The Horrible Turk", "The One Who Fights Against Four Men"
4 It is stated that the first coach working at the Boxing Department of the Berlin Tennis Club Borussia, established in 1925, was Sabri Mahir, who was known to have arrived in Germany during the First World War, where he transitioned from football to boxing, and had a studio on the Kurfürstendamm Avenue. Reference: <https://www.tebe.de/geschichten/boxen/>
5 Boxing and Physical Education Studio

eden Vicki Baum ve Marlene Dietrich gibi isimlere antrenörlük yaptığı da fotoğraflarla desteklenebilen yazılı tarihe geçiyor.⁶ Ne var ki, Almanya'da Hitler'in iktidara gelmesi ve akabinde İkinci Dünya Savaşı'na girilmesiyle geçici olarak Fransa'ya giden Mahir'in, savaş sonrasında geri döndüğü, eski itibarını ve ışıltısını kaybetmiş olan Berlin'deki salonunun aynı etkinliğe bir daha erişemediği tahmin ediliyor. Başlangıcı ve aşamalarına dair detayları kesin olarak saptaması oldukça güç olan bu hayatın nerede ve ne zaman sona erdiği konusu da bu meçhul tarihçeye ekleniyor.

Bu noktada, yaşadığı farklı coğrafyalarda edindiği çeşitli kimlikler arasına boksörlüğü de katan, yarattığı çalkantılar yüzünden hakkında yakalama kararı çıkarılan ve yine nerede, ne şekilde öldüğünü net bilmediğimiz şair Arthur Cravan, sergide Sabri Mahir'in hikayesini tamamlayıcı bir role bürünüyor...

Mahir'in sergide yer alan portrelerine şiirlerinden alıntılarla eşlik eden Cravan, 1887 yılında Fabian Avenarius Lloyd adıyla Lozan'da dünyaya geliyor. Halası Constance Lloyd'un evli olduğu Oscar Wilde başta olmak üzere, ailesindeki kişiler dolayısıyla entelektüel bir ortamda yetişen Lloyd, 1908'de Paris'e yerleşiyor. 1910'a doğru adını amatör bir boksör olarak duyuran, ardından 1912 yılında Arthur Cravan mahlasıyla yazar ve eleştirmen kimliğini öne çıkaran şair, 1915'e dek toplam 5 sayı olarak yayınladığı "Maintenant" adlı mecmuada oldukça provokatif sanat ve edebiyat eleştirilerine yer veriyor. Söz konusu mecmuanın 1913'te yayınlanan 2. sayısında, André Gide'i konu alan makalesinde içindeki "binlerce ruh"tan bahseden⁷ Cravan, sergideki *leitmotif*'lerden biri olan bu çoklu kimlik olgusuna "Davransana!" adlı şiirinde de değiniyor:

Şu gönlüm, hem Viyana'da hem Kalküta'da olmak,
Tüm trenlere, gemilere binmek (...) ister.
Cemiyet adamıyım, kimyagerim, fahişeyim, sarhoşum,
çalgıcıyım, ameleym, ressamım, cambazım, oyuncuyum;
Yaşlıyım, evlatım, dolandırıcıyım, serseriyim, meleğim,
âlemciyim, milyonerim, burjuvayım, kaktüsüm, zürafa ya da kargayım;
Alçağım, kahramanım, zenciyim, maymunum,
Don Juan'ım, pezevengim, lordum,
Köylüyüm, avcıyım, sanayiciyim.
Sorulursa, tüm hayvanlar ve bitkiler;
Cümle hepsi benim, tümü bende mukim!⁸

Mahir'in de 1910'ların başında bir tren veya bir gemiye atlayıp gelmiş olabileceği Paris şehrinde, karşıtı olduğu Birinci Dünya Savaşı'nda askere alınmamak için 1915'te ayrılan Cravan, sahte bir pasaportla önce Portekiz'e, ardından da İspanya'ya seyahat ediyor. Kendi tabiriyle "boksör-şair" in 26 Nisan 1916'da Barcelona'da bulunan Plaza de Toros Monumental'de dünya şampiyonu Jack Johnson'un karşısına çıktığı maç, Dadaist bir "happening" olarak modern sanat tarihinin ilk performansları arasında gösteriliyor.⁹ 1917 yılında Francis Picabia ve Marcel Duchamp'ın daveti üzerine, Leon Trotsky'nin de bulunduğu bir gemiye binerek bu kez New York'a giden Cravan, Bağimsız Sanatçılar Derneği'nin Birinci Sergisi kapsamında Grand Central Gallery'de düzenlenen konferansa katılıyor.¹⁰ Konuşması sırasında izleyicileri kışkırtmak amacıyla soyunmaya başlayan Cravan'ın polisler tarafından kelepçelerle dışarıya çıkarıldığı dönemin Fransız yazarı Henri-Pierre Roché'nin yazılarına da yansıyor.¹¹ Şair, kendisi gibi Mahir'in de hayat akışını değiştiren olaylara sebebiyet veren bu dizginlenemez ruhla içten içe mücadelesini şu dizelere döküyor:

Kimi parçaların vardır tasvip etmediğin,
Koparıp atmak, bunu şundan ayırmak istediğin
Birini besleyip şımartırken adeta,
Ötekini etrafına parmaklıklar çevireceğin
İşte o öteki asi parça, dönüştürcek silahlanmış bir canavara.¹²

Bu tarihten bir yıl kadar sonra, Meksika'dan Arjantin'e gitmek üzere bindiği teknenin tahminen alabora olması sonucu izini kaybettiğimiz ancak başka bir kimlikle kaçak olarak yaşadığı şüphesiyle hakkında yakalama kararı çıkarılan¹³ Arthur Cravan'ın hayatına dair önemli detay ve olayların, Sabri Mahir'e kıyasla çok daha iyi belgelendiği aşikar. Öte yandan, bu iki şahsiyetin bir dönem neredeyse aynı parkurlardan geçmeleri ve benzer mizaçlara sahip olmaları nedeniyle kıyaslanmaya çok müsait öyküleri, sergide yan yana getirilen desen ve alıntılar yoluyla birbirine karıştırılıyor. Bu kasti manipülasyon bakımından sergideki en dikkat çekici işlerden biri, girişe yerleştirilen WANTED (ARANIYOR) afişi. TUNCA, esasen Cravan'a ilişkin tarihsel bir belge olan poster Mahir'in öyküsüne uyarlayarak hâlihazırda rivayetler üzerine kurulu bir hikayeye spekülatif bir eklemede daha bulunuyor.

Bu müdahale, Nietzsche'nin asla nesnel olamayacağını öne sürdüğü tarih yazımı kavramıyla yakından ilişkili. Nitekim özne, hatta düşsel denebilecek yorumlar ve doğru kabul edilen varsayımlarla bir fetiş haline getirilen Sabri Mahir figürü, tarih namına pek az şey söyleyebilen bir bilgi karmaşasına saplı denebilir.

Modernitenin bilgiye tapar hale geldiğini ve bu uğurda tarihsel gerçekliği kaçınılmaz olarak saptırdığını eleştiren Nietzsche, bireyin mutlu olabilmek için kendini tarihle ilişkili olduğu kadar "tarih-dışı"nda tutması gerektiğini, bir diğer deyişle insanın hatırlamak kadar unutmaya yetisine de ihtiyaç duyduğunu savunuyor. Bu fikre kulak veren ve Cravan'ın sanatı eylemle buluşturma¹⁴ arzusunu paylaşan sanatçı, araştırma sürecinde edindiği tüm bu bilgiyi zapt etmek ve kendine ait bir eyleme dönüştürmek üzere ringe çıkıyor. Önceki dönemlerde yaptığı farklı performatif çalışmaların ardından bu kez bir boksör olarak izlediğimiz TUNCA, çoğalttığı bu kimlik anlatısı sayesinde, kendinden önceki yüzyılda yaşamış olan bu iki eklektik figürle bağ kuruyor. Mahir'in boks stüdyosunun en parlak dönemine denk gelen 1924 yılında Berlin'de ölen Ferruccio Bussoni'nin¹⁵ bestesine yer veren *Latif Maharet* adlı video işi, aslında izleyicilere Cravan'ın otobiyografisinde geçen şu fikri duyumsatmak istiyor: Türlü bedbahtlıklarla dolu olan hayat, bize yeni hazlar da sunuyor...

Serra Yentürk

6 Gammel, I. (2012), *Lacing Up the Gloves: Women, Boxing and Modernity*. Cultural and Social History. 9 (3): 369-390. DOI: 10.2752/147800412X13347542916620

7 Cravan, A. *Havada Dumandım* (çev. Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, s. 54.

8 Nilda Taşköprü'nün *Davransana!* başlığıyla çevirdiği şiirden uyarlanmıştır. Cravan, A. *Havada Dumandım* (çev. Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, s. 80-81

9 Lacarelle, B. *Arthur Cravan, précipité*. Grasset, Paris, 2010

10 White, E. (2018, January 5). *Arthur Cravan, The original troll*. The Paris Review.

11 Bu olay, Henri-Pierre Roché'nin tamamlanmamış *Victor* adlı kitabında geçmektedir. Magi, P. *Treasure Hunt with Marcel Duchamp*, Edizioni Archivio Dedalus Milano, 2011, s.166-167.

12 Özgün adı "Des Paroles" olan ve Türkçeye "Palavralar" adıyla çevrilen şiirden alıntı. Türkçe çeviri Serra Yentürk.

13 <https://www.laphamsquarterly.org/roundtable/vanishing-pugilist-and-poet>

14 Bertrand Lacarelle'den aktaran Nilda Taşköprü, Hannah Arendt'in de insanı insan yapan şeyin eylem olduğunu ifade ettiğini, bu nedenle eylemin kendisini ürettiği eserden de üstün tutan bu bakışı "İnsanlık Durumu" adlı kitabında işlediğini hatırlatıyor. Cravan, A. *Havada Dumandım* (çev. Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, s. 34

15 <https://www.steinway.com/news/features/ferruccio-busoni>

lively literary debates, the studio took on the essence of a salon, and there are also photographs confirming that Mahir trained figures like Vicki Baum and Marlene Dietrich⁶, who represented the figure of the modern woman and the queer identity in the Weimar Republic. However, with Hitler coming into power and the ensuing World War II, it is assumed that Mahir has temporarily taken shelter in France, only to come back to a Berlin that has lost its prestige and exuberance, a fate that had probably been shared by his studio. The question of where and when his life ended is added to this history whose beginning and milestones remain obscure to this day.

At this juncture, the poet Arthur Cravan plays a complementary role in Sabri Mahir's story in the exhibition. Among other identities he accumulated around different parts of the world, Cravan was also a boxer renowned for stirring unrest, which got him arrested, and similar to Mahir's, his exact cause of death remains unknown.

Cravan, born in 1887 in Lausanne under the name of Fabian Avenarius Lloyd, is included in the exhibition with excerpts from his poems hung beside portraits of Mahir. Raised amongst intellectuals, Oscar Wilde who was married to his aunt Constance Lloyd being the most notable, Lloyd moved to Paris in 1908. Establishing himself as an amateur boxer until around 1910, he later became a writer and critic in 1912 under the pen name Arthur Cravan, and went on to publish five issues of the magazine titled 'Maintenant', which consisted of highly provocative arts and literature critiques. In an article he wrote on André Gide, which was published in the second issue of the magazine in 1913, Cravan mentions the 'thousand souls'⁷ he embodies. This notion of multiple identities as a leitmotifs of the exhibition is denoted once more in his poem titled 'Hie!',

*I would like to be in Vienna and Calcutta
Catch every train and every boat
(...)
Man of fashion, chemist, whore, drunk, musician, laborer,
painter, acrobat, actor, in them all;
Old man, child, crook, hooligan, angel and rake;
millionaire, bourgeois, cactus, giraffe, or crow;
Coward, hero, Negro, monkey,
Don Juan, pimp, lord,
peasant, hunter, industrialist,
Flora & fauna:
I am all things, all men & all animals!⁸*

Cravan left the city of Paris, where Mahir arrived probably by boat or train in the early 1910s, during the height of the First World War in 1915 to avoid getting drafted for the war, and travelled first to Portugal, and then to Spain with a fake passport. The self-declared 'boxer-poet' competed against world champion Jack Johnson on April 26, 1916, in a fight that took place at the Plaza de Toros Monumental in Barcelona, a 'Dadaist' happening that is regarded as being one of the first performances in modern art history.⁹ Receiving an invitation from Francis Picabia and Marcel Duchamp, Cravan travelled to New York in 1917 on a ship, with Leon Trotsky also on board, to attend a conference held for the inaugural exhibition of the Society of Independent Artists at the Grand Central Gallery.¹⁰ It is mentioned in Henri-Pierre Roche's writings that Cravan began to undress during his speech in order to provoke the audience, and was taken outside by the police in handcuffs.¹¹ The poet emphasizes the challenges of having an unbridled soul, a quality that he shared with Mahir, in the following lines:

*You would like to sever certain parts of yourself
Of which you disapprove; to separate
This from that, to nurture one and
Wall off the other;
That rebel other will become an armed monster!¹²*

We lose track of Cravan a year after this, when a ship he took from Mexico to Argentina has capsized, although an arrest warrant has been issued for him¹³ on the suspicion that he was a fugitive living under a different name. Either way, it is highly evident that many important details concerning Arthur Cravan's life have been much better documented in comparison to Sabri Mahir. The lives of these two characters are easily comparable, as they arguably had parallel paths and similar dispositions. This intermingling is further highlighted in the exhibition through the juxtaposition of Mahir's portraits with the quotes from Cravan. In terms of this intended manipulation, the most striking work in the exhibition is the WANTED poster displayed at the entrance. By appropriating the poster, which is in reality a historical document pertaining to Cravan, TUNCA compounds the story of Mahir that is already based upon a fictional narrative.

This intervention is actually closely related to Nietzsche's argument that historiography can never be objective. The figure of Sabri Mahir is then fetishized through a variety of presupposed information and subjective remarks that border on being imaginary, confining him within a hoard of information lacking any historical background.

Nietzsche theorizes that modernity's glorification of knowledge inevitably distorts historical reality, and states that one needs to preserve a personal correlation to history as much as an "unhistorical" stance in order to remain happy; in other words, he highlights that one needs the ability to forget, as much as the ability to remember. In adhering to this idea, and the aspirations of Cravan to bring art into action, TUNCA¹⁴ gets on a boxing ring to suppress all the information he has collected during the research stage and cultivate it into an act. Following his earlier performative works, TUNCA appears here as a boxer, enhancing this narrative of identity whilst relating with these two figures from the previous century. The video titled Sweet Science features a composition by Ferruccio Bussoni¹⁵, who died in Berlin in the year of 1924, which appears as the most prosperous time for Mahir's boxing studio. The work intends to remind viewers of a particular notion from Cravan's autobiography: That life is full of misfortunes, but it continues to present us with new joys...

Serra Yentürk

6 Gammel, I. (2012), *Lacing Up the Gloves: Women, Boxing and Modernity*. Cultural and Social History. 9 (3): 369-390. DOI: 10.2752/147800412X13347542916620

7 Cravan, A. *Havada Dumandım* (translated by Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, p. 54

8 Excerpt from the poem "Hie!", English translation by Paul Lenti.

9 Lacarelle, B. *Arthur Cravan, précipité*. Grasset, Paris, 2010

10 White, E. (2018, January 5). *Arthur Cravan, The original troll*. The Paris Review.

11 This incident is told in Henri-Pierre Roché's uncompleted book titled *Victor*. Magi, P. *Treasure Hunt with Marcel Duchamp*, Edizioni Archivio Dedalus Milano, 2011, p.166-167.

12 Excerpt from the poem "Some Words" which has been originally published with the title "Des Paroles".

English translation by Paul Edson.

13 <https://www.laphamsquarterly.org/roundtable/vanishing-pugilist-and-poet>

14 Translating from Bertrand Lacarelle, Nilda Taşköprü reminds us of Hannah Arendt's argument that action is what defines us as human, and of the point of view that elevates the act rather than the work that it produces, as discussed in her book titled

"The Human Condition". Cravan, A. *Havada Dumandım* (translated by Nilda Taşköprü), Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2018, p. 34

15 <https://www.steinway.com/news/features/ferruccio-busoni>

WANTED

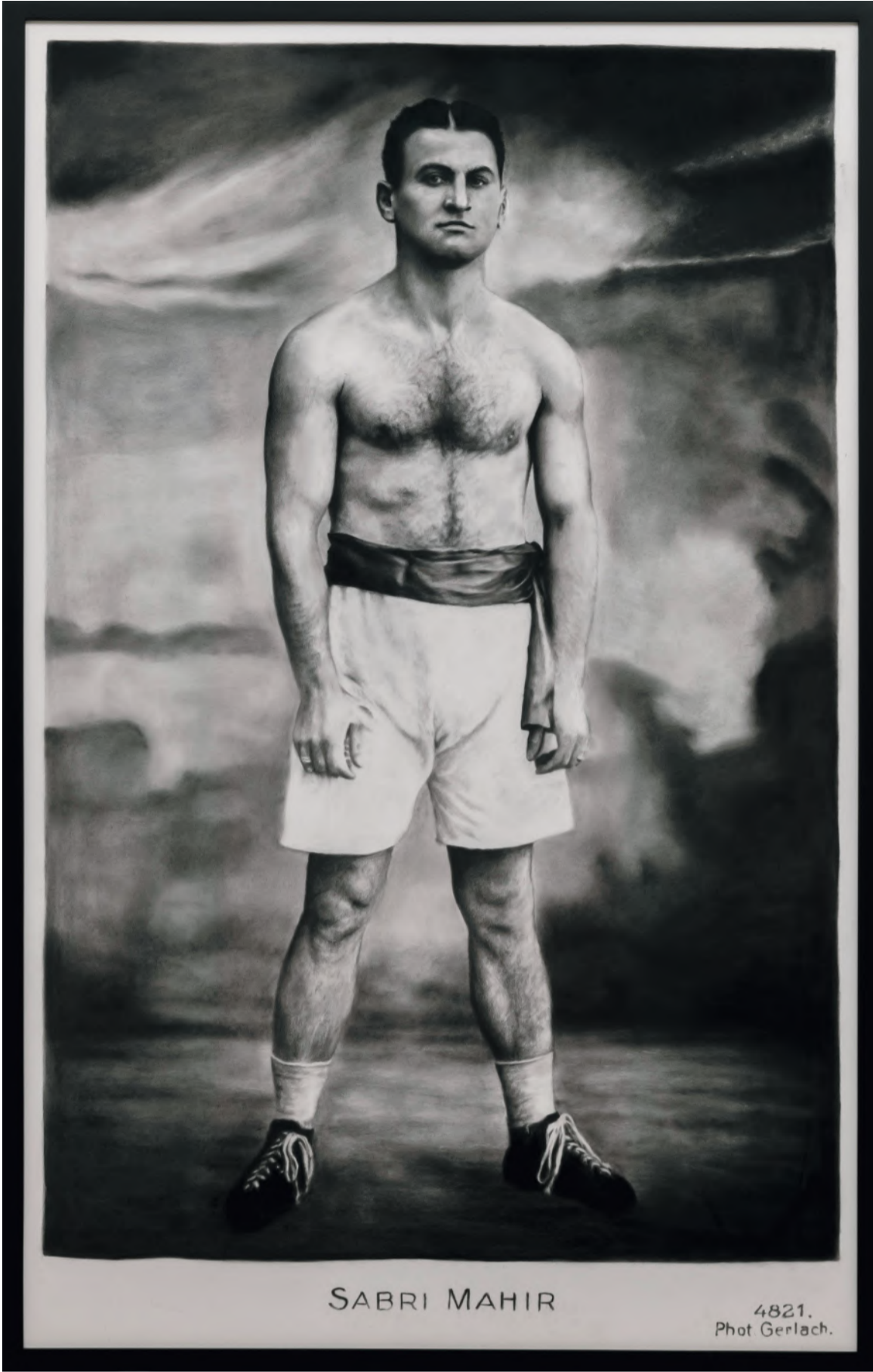
SABRİ MAHİR 1890 - ?

STILL-AT-LARGE

LAST SEEN: Galatasaray, Istanbul, 1910.
CONSIDERED EXTREMELY INTELLIGENT & DANGEROUS

Weight: 210 pounds. **Height:** 5 feet, 8 inch. **Distinguishing Characteristics:** Broken nose. **Distinguishing mannerisms:** Pugnacious behavior. **Epithet:** *Le Turc effrayant*. **Languages:** Turkish, French. **Suspected and Known Associates:** M. Goury, M. Raval, Tevfik Fikret, Hamit Hüsnü, Fuad Hüsnü, Horace Armitage, Ahmet Robenson, Emin Bülent, Ali Sami. **Known Occupations:** Student, footballer, boxer, *flâneur*, coach, card sharper, *bricoleur*.

S.M., 2021, asitsiz kağıt üzerine füzün, 174 x 111 cm (çerçevesiz)
S.M., 2021, charcoal on acid-free paper, 174 x 111 cm (framed)

İsimsiz, 2021, seramik (beyaz), 18 x 24 cm (her biri)
Untitled, 2021, ceramic (white), 18 x 24 cm (each)

Der gegen vier Männer kämpft (Babes), 2020, asıtsız kağıt üzerine füzten, 167 x 121 cm (çerçevesi)
Der gegen vier Männer kämpft (Babes), 2020, charcoal on acid-free paper, 167 x 121 cm (framed)

Der Schreckliche Turke (Fraktur), 2020, asıtsız kağıt üzerine füzten, 150 x 96 cm (çerçevesi)
Der Schreckliche Turke (Fraktur), 2020, charcoal on acid-free paper, 150 x 96 cm (framed)

Der Schreckliche Turke (Babes), 2020, asıtsız kağıt üzerine füzten, 150 x 96 cm (çerçevesi)
Der Schreckliche Turke (Babes), 2020, charcoal on acid-free paper, 150 x 96 cm (framed)

İsimsiz, 2021, seramik, 107 x 30 cm, Ed. 2 + 1 AP
Untitled, 2021, ceramic, 107 x 30 cm, Ed. of 2 + 1 AP

'Hiel!' başlıklı şiirden *alınır*. İngilizce çeviri: Paul Lenti,
Türkçe çeviri: Nilda Taşköprü çevirisinden uyarlayan Serra Yentürk
Quote from the poem "Hiel!"; English translation by Paul Lenti.
Turkish translation adapted from Nilda Taşköprü's translation by Serra Yentürk

İsimsiz, 2021, seramik (beyaz), Ø 32 cm, Ed. 2 + 1 AP
Untitled, 2021, ceramic (white), Ø 32 cm, Ed. of 2 + 1 AP

İsimsiz 2021, seramik (beyaz ve terakota), 41 x 7 cm (her biri, 4 parça)
Untitled, 2021, ceramic (white and terracotta), 41 x 7 cm (each, 4 pieces)

İsimsiz 2021, seramik (terakota), demir, 73 x 31 x 19 cm, Ed. 2 + 1 AP
Untitled, 2021, ceramic (terracotta), iron, 73 x 31 x 19 cm, Ed. of 2 + 1 AP

TUNCA

2000'lerin başından bu yana toplumsal ve politik olaylar üzerindeki ideolojik kurguların ve tarihsel yüceltiliğin aşılmasını kendisine mesele edinen TUNCA (d. 1982, İzmir), desenden, heykel, video ve performans formlarına uzanan çok yönlü bir pratiğe sahiptir. Resmi tarihlerden bireysel hikayelere "hafıza"nın devasa katmanları arasında gezinen sanatçı tanıklık olgusunu, belgeselciliğin ve işaret ediciliğin ötesinde çerçeve içine alır. Kullandığı fotografik belgeler, TUNCA'nın öznel belleği ile birleşir ve ardından kağıt üzerine bir başka kimyasal tortu olan füzen ile aktarılır. Sanatçının araştırma odaklı pratiği tarih yazımı ile ilgilidir, geçmişi kazıyla gün ışığına çıkarır, yeniden kurgular ve canlandırır.

TUNCA'nın kişisel sergileri arasında "Terra Amata", Galerist, İstanbul (2017); "Desire", ArtOn İstanbul (2014) ve "Residue", Pi Artworks, İstanbul (2012) yer alır. Çalışmaları Tel Aviv Üniversitesi Sanat Galerisi, Tel Aviv, (2018); Corridor Project Space, Amsterdam (2017); Kasa Galerisi, İstanbul (2016); santralistanbul, İstanbul (2015); CerModern, Ankara (2015); 4. Uluslararası Çanakkale Bienali, Çanakkale (2014), Kuad Gallery, İstanbul (2014), Proje 4L Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul (2011) ve Siemens Sanat Galerisi, İstanbul (2010) gibi birçok farklı müze ve kurum sergisinde yer almıştır. Eserleri İstanbul Modern Sanat Müzesi, Proje 4L Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, Baksı Müzesi, Müze Evliyagil, Odunpazarı Modern Müze gibi müzelerin koleksiyonunda yer almaktadır. 2005 yılında, 9. İstanbul Bienali'ne paralel olarak "Yüzen Gecekondu" isimli performansında sanatçı, Guido Casaretto ile beraber Haliç'te inşa ettikleri yüzen bir gecekonduyun içerisinde bir hafta geçirir ve bu süreci belgeler. TUNCA, 2017 yılında Paris'teki Cité Internationale des Arts, 2018 yılında Tel Aviv'deki Artpost Tel Aviv ve 2021 yılında SAHA Studio konuk sanatçı programlarına katılmıştır. 2014 yılından bu yana gastronomi ve sanat bağlamında performanslar gerçekleştiren TUNCA, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezundur. Sanatçı Ayvalık'ta üretmekte ve yaşamaktadır.

TUNCA

Since the early 2000s, TUNCA's (b. 1982, İzmir) interest has mainly been focused on processes of subjectivation at play against and within meta-narratives of history and politics. His multi-faceted practice ranging from drawing and canvas painting to sculptural forms, video and performance captures the material residues of history as components of a collective memory. Historical sublimation and ideological constructs of social and political events are central issues in his practice. He investigates the monumental layers of 'memory' ranging from official histories to individual stories, and he frames, within his art practice, the phenomenon of testimony beyond documentarism. Differing from a photorealist genre of drawing, his employment of photography does not merely indicate an attempt at duplicating an image but to frame his field of study as in a scientist's. Indeed, these photographic testimonials, merged with the artist's own recollections are then incorporated onto the paper with oil charcoal, a chemical residue of another sort. His research-based practice is 'historiographic', in the sense that it figuratively excavates, reconstructs and reenacts the past.

TUNCA's solo shows include "Terra Amata", Galerist, İstanbul (2017); "Desire", ArtOn İstanbul (2014) and "Residue", Pi Artworks, İstanbul (2012). He participated in group exhibitions at museums and art institutions such as the Tel Aviv University Art Gallery, Tel Aviv, (2018); Corridor Project Space, Amsterdam (2017); Kasa Gallery, İstanbul (2016); santralistanbul, İstanbul (2015); CerModern, Ankara (2015); the 4th International Çanakkale Biennial, Çanakkale (2014), KuadGallery, İstanbul (2014), Proje 4L Elgiz Contemporary Art Museum, İstanbul (2011), and Siemens Art Gallery, İstanbul (2010). In 2014, for his solo exhibition "Desire" at artON İstanbul, the artist received culinary training and realized a series of performances around gastronomy, history and politics. In 2005, parallel to the 9th İstanbul Biennial, as part of the performance titled 'Floating Slum House' the artist spent a week, together with Guido Casaretto, in a floating slum house they built on the Golden Horn while documenting this process. TUNCA was a resident artist at the Cité Internationale des Arts in Paris in 2017, at the Artpost Tel Aviv in 2018 and at SAHA Studio in 2021. A graduate of Mimar Sinan University's Faculty of Fine Arts, TUNCA lives and works in Ayvalık.

Yayınlayan Published by GALERIST Meşrutiyet Cad. 67/1 Tepebaşı İstanbul galerist.com.tr Metin Text Serra Yentürk Grafik Tasarım Graphic Design Ulaş Uğur Çeviri Translation İrem Divriş Redaksiyon Reduction Murat Güneş Fotoğraf Photography Kayhan Kaygusuz
Sergi Ekibi Exhibition Team Doris Benhalgusa Karako, Müge Çubukçu, Ecem Ümitli, Berfu Adalı, İrem Divriş, Gökhan Kalkit, Sili Meral Anıl Baskı Printed by Saner Matbaacılık Litrosyolu 2. Matbaacılar Sitesi 1883/4 Zeytinburnu, İstanbul T. (212) 674 1051 ©2021, 500 kopya copies
Bu katalog TUNCA'nın 11.11-11.12.2021 tarihleri arasında Galerist'te gerçekleştirilen "Bedbahtlıklar ve Yeni Hazılar" isimli sergisi nedeniyle yayınlanmıştır.
This catalogue has been published on the occasion of TUNCA's exhibition titled 'Misfortunes and New Joys' at Galerist between 11.11-11.12.2021. Tüm hakları saklıdır. All rights reserved.